

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Šroubárna Ždánice a.s.**, IČ 46347496
sídlem Jiráskova 972/52, 697 01 Kyjov
zastoupen Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem
sídlem Sokolovská 668/136d, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2020, č.j. 34628-4/2020-900000-311

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 5. 2020, č. j. 43466-12/2020-530000-11, o nevrácení cla a příslušenství, kterým byla zamítnuta jeho žádost ze dne 20.1.2020 o vrácení vratitelného přeplatku cla podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, doplněná přípisem ze dne 12.2.2020, kterými se žalobce domáhal vrácení přeplatku na cle a příslušenství, dodatečně stanoveném a zaúčtovaném na základě rozhodnutí Celního úřadu Hodonín č.j. 82574, 5, 6, 8, 9, 10, 12 až 48, 50, 51,52, 53, 55 až 63, 65 až 74, 76 až 81,83 až 101/2011026.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. 34628-4/2020-900000-311, podle žalobce, formálně změnil rozhodnutí CÚ JMK co se týče právního základu pro nevrácení cla a příslušenství.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě odkázal na to, že dodatečné platební výměry byly vydány dne 8. 8. 2011 celním úřadem na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, které bylo prohlášeno za neplatné rozsudkem Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-644/17 Eurobolt ze dne 3. 7. 2019. Dále odkázal na opětovné uložení antidumpingového cla prováděcím nařízením Komise (EU) 2020/611 ze dne 30. 4. 2020 a nesouhlasil s aplikací čl. 2 Nařízení č. 2020/611 žalovaným. V souvislosti s nařízením č. 2020/611 odkázal na žalobu ze dne 28. 7. 2020 podanou společností Eurobolt BV a dalšími, která je vedena pod sp. zn. T-479/20 a kterou se žalující strany domáhají především zrušení nařízení č. 2020/611, a na důvody, které byly uvedeny v Úředním věstníku EU dne 14. 9. 2020, se kterými se žalobce ztotožnil. Žalobce se dále podrobně vyjádřil k rozsudku Eurobolt a v podrobnostech uvedl důvody neplatnosti nařízení č. 2020/611. Zdůraznil, že, pokud by k prohlášení neplatnosti nařízení č. 2020/611 ze strany SDEU skutečně došlo, mělo by to samozřejmě zásadní význam pro předmětné řízení o vrácení cla. Probíhající řízení o žalobě Eurobolt II. podle žalovaného nebránilo vydání napadeného rozhodnutí, avšak žalobce se domníval, že by mělo být napadené rozhodnutí vydáno až po rozhodnutí věci SDEU a postup žalovaného byl proto nesprávný.
4. Vzhledem k tomu, že žalovaný se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i k dalším odvolacím námitkám žalobce, považoval žalobce za nutné vyjádřit se i k těmto závěrům.
5. Předně brojil proti závěru o přerušení běhu lhůty pro podání žádosti o vrácení cla. S odkazy na celní kodex namítl, že se od prvního vyměření antidumpingových cel důsledně bránil všemi dostupnými prostředky a přes jeho námitky nebyla položena SDEU předběžná otázka o platnosti Nařízení č. 723/2011. V materiálním smyslu by tak řízení o ústavní stížnosti i řízení o žalobě na náhradu škody měla být dle názoru žalobce považována za řízení o opravném prostředku ve smyslu § 121 odst. 3 celního kodexu Unie.

6. **Dále brojil i proti průběhu řízení o vrácení cla a předcházejících řízení.** Žalobce nadále považuje stanovisko CÚ JMK i GŘC k otázce uplynutí lhůty pro vrácení cla vzhledem ke všem okolnostem případu za přílišně formalistické na úkor základního principu spravedlnosti. Podle žalobce nebyl popřen smysl stanovení lhůty pro podání žádosti o vrácení cla, který je dán v případech, že příslušný daňový subjekt původní rozhodnutí akceptoval a proti vyměřenému clu se nebránil, což nebyl jeho případ. Nadto v případě položení předběžné otázky mohlo dojít k prohlášení nařízení č. 723/11 za neplatné v okamžiku, kdy by žalobce mohl bez jakýchkoliv pochybností o dodržení zákonné lhůty požádat o vrácení cla. Žalobce považuje za hrubě nespravedlivé, že v okamžiku, kdy bylo původní nařízení č. 723/11 prohlášeno za neplatné od samého počátku, nebyl dle celních orgánů oprávněn žádat o vrácení cla zaplaceného na základě uvedeného nařízení č. 723/11, ačkoliv neměl jinou možnost, jak dosáhnout vrácení cla. Odkázal i na čl. 121 odst. 1 celního kodexu s tím, že okolnosti případu mohou být posouzeny jako nepředvídatelná okolnost, případně vyšší moc.

III. Vyjádření k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po obsažném shrnutí skutkového stavu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na shodu námitek, které byla uplatněny v řízení před soudem a v řízení před správními orgány.
8. V podrobnostech uvedl, že Komise po odstranění, resp. napravení, procesních vad, které byly důvodem prohlášení neplatnosti nařízení č. 723/2011, obnovila obchodněpolitické opatření spočívající v rozšíření antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích materiálů vyrobených v Čínské lidové republice na dovoz těchto spojovacích materiálů vyrobených v Malajsii a zároveň výslovně zakázala vrácení antidumpingových cel vybraných na základě nařízení č. 723/2011 a dokonce uložila celním orgánům jednotlivých členských států EU, aby vybraly zpět cla, která již vrátila na základě rozsudku SDEU ve věci Eurobolt. Podle žalovaného už proto nemohly celní orgány žalobci vyhovět, resp. by musely vybrat vrácené částky vč. příslušenství zpět na základě čl. 2 nařízení č. 2020/611. K požadavku žalobce na vyčkání s vydáním rozhodnutí do vyřešení žaloby Eurobolt II. odkázal žalovaný na rozhodovací praxi SDEU s tím, že dokud by nebylo nařízení č. 2020/611 zrušeno nebo prohlášeno za neplatné, platí presumpce jeho platnosti a správnosti až žaloba podaná ke Tribunálu nepředstavuje překážku v řízení. Nedůvodná byla podle něj i námitka nemožnosti domáhat se vrácení cla v případě prohlášení nařízení č. 2020/611 za neplatné, neboť s ohledem na uplynutí všech lhůt by i tak musela být žádost žalobce odmítnuta jako opožděná.
9. K samotnému běhu lhůt zdůraznil, že dle čl. 2 odst. 1 Nařízení č. 2020/611 se cla vybraná na základě prováděcího nařízení č. 723/2011 nevrací, a proto nelze žádosti žalobce o vrácení předmětného antidumpingového cla a souvisejícího příslušenství vyhovět bez ohledu na to, zda lhůta pro podání této žádosti dodržena byla a jakým způsobem celní orgány běh této lhůty posoudily. K výpočtu běhu lhůty pro podání žádosti o vrácení cla odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Tříletá lhůta se rozběhla dne 10. 8. 2011 a uplynula by dne 10. 8. 2014, při zohlednění odvolání, žaloby a kasační stížnosti by

uplynula nejpozději dne 2. 7. 2017. Při zohlednění ústavní stížnosti i žaloby k SDEU, tedy při zohlednění všech opravných prostředků požadovaných žalobcem, by lhůta pro podání žádosti o vrácení cla mamě uplynula nejpozději dne 29. 10. 2019. Žádost žalobce byla podána věcně a místně příslušnému celnímu úřadu dne 20. 1. 2020 a lhůta pro podání žádosti by tedy nebyla zachována ani v případě, že by běh této lhůty stavěla ústavní stížnost žalobce, a dokonce ani v případě, že by byla schopná běh této lhůty stavět žaloba o náhradu škody k SDEU.

10. V případě možné aplikace čl. 121 celního kodexu odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodovací praxi SDEU a uvedl, že žádná z námitek proti nařízení č. 723/2011, které žalobce v rámci odvolacích a následně i soudních řízení vznesl, se neshodovala s námitkami, pro které bylo nařízení č. 723/2011 prohlášeno za neplatné rozsudkem ve věci Eurobolt. Podle názoru žalovaného nelze „zrušení antidumpingového nařízení ve spojení s průběhem celního i správního řízení a jednání správních a soudních orgánů vůči žalobci“ považovat za nepředvídatelnou okolnost ve smyslu čl. 121 odst. 1 celního kodexu Unie, která by v projednávaném případě odůvodňovala prodloužení lhůty pro podání žádosti o vrácení cla, což potvrzuje i výše citovaná judikatura SDEU.
11. V návaznosti na vyjádření žalovaného žalobce adresoval soudu stručnou repliku, v níž setrval na svých námitkách a setrval na i návrhu na přerušování řízení do doby rozhodnutí Tribunálu SDEU ve věci sp. zn. T-479/20.
12. Žalovaný následně reagoval doplněním svého vyjádření, ve kterém zdůraznil význam nařízení č. 2020/611 pro posouzení celé věci a žaloby společnosti EUROBOLT proti tomuto nařízení (věc T-479/20) s tím, že tato žaloba byla rozsudkem Tribunálu ze dne 18. 5. 2022 zamítnuta. S ohledem na to jsou dle něj žalobní námitky vycházející argumentačně ze zamítnuté žaloby Eurobolt II. nedůvodné.

IV. Posouzení věci

13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.
14. Předem posouzení samotné podstaty věci soud konstatuje, že skutkové okolnosti, které předcházely vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nejsou sporné a soud považuje za nadbytečné je znovu opakovat a pro stručnost proto stran vývoje řízení před žalovaným odkazuje na napadené rozhodnutí.

IV.a Navrácení cla (nařízení č. 2020/611)

15. Dodatečné platební výměry byly vydány dne 8. 8. 2011 celním úřadem na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez

ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, kteřé bylo prohlášeno za neplatné rozsudkem Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-644/17 Eurobolt ze dne 3. 7. 2019.

16. Mezi stranami není sporné to, že dodatečné platební výměry byly vydány na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, a ani to, že toto nařízení bylo prohlášeno za neplatné rozsudkem Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-644/17 Eurobolt ze dne 3. 7. 2019.
17. Soud má nicméně stejně jako žalovaný a celní úřad za to, že zrušení nařízení č. 723/2011 rozsudkem SDEU ve věci sp. zn. C-644/17 (Eurobolt) nemělo vliv na povinnost žalobce uhradit jemu uložené antidumpingové clo.
18. Žalovaný zcela případně odkázal na nařízení č. 2020/611 a zejména na čl. 2 nařízení, dle kterého (čl. 2 odst. 1 nařízení) se cla vybraná na základě prováděcího nařízení č. 723/2011 nevrací, resp. (čl. 2 odst. 2 nařízení) veškerá vrácení, k nimž došlo v návaznosti na rozsudek SDEU ve věci Eurobolt, získají orgány, které uvedená vrácení provedly, zpět.
19. Citované nařízení bylo publikováno v Úředním věstníku 30. 4. 2020, žádost o vrácení přeplatku byla podána dne 20. 1. 2020, celní úřad o ní rozhodl dne 18. 5. 2020 a žalovaný o odvolání žalobce rozhodl dne 18. 11. 2020. Je tedy zřejmé, že správní orgány rozhodovaly o žádosti žalobce v době, kdy bylo nařízení č. 2020/611 platné. S ohledem na to, že jsou správní orgány vázány právem EU a v případě nařízení jsou povinny aplikovat je při své činnosti přímo, nebyl prostor pro to, aby žalovaný citované nařízení neaplikoval.
20. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný se při vypořádání odvolacích důvodů částečně odchýlil od rozhodnutí celního úřadu, když na rozdíl od celního úřadu vyšel primárně z aplikace čl. 2 nařízení č. 2020/611. Oproti tomu celní úřad odůvodnil zamítnutí žádosti odvolatele o vrácení antidumpingového cla a souvisejícího příslušenství pouze nedodržením lhůty pro podání žádosti ve smyslu čl. 121 odst. 1 celního kodexu Unie a nařízení č. 2020/611 nezohlednil.
21. Řízení před celním úřadem i žalovaným bylo vedeno na základě daňového řádu. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. *Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný adresoval žalobci výzvu č. j. 34628-2/2020-900000-311 ze dne 1. 19. 2020, v níž dal ve smyslu ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu žalobci prostor k seznámení se s právním názorem a hodnocením věci žalovaným a k uplatnění jeho procesních práv v odvolacím řízení.

23. Po procesní stránce tak není důvod žalovanému cokoliv vytknout. Stejně tak i po stránce věcné považuje soud za správné, pokud žalovaný postupoval tak, že na věc aplikoval nařízení č. 2020/611, neboť nařízení, jako jeden z pramenů sekundárního práva EU, mají obecnou působnost, jsou závazná v celém rozsahu a přímo použitelná pro subjekty, na které dopadají. Od svého vstupu v platnost jsou přímo použitelná ve všech členských státech, aniž by bylo nutné jejich provedení do vnitrostátního práva a jsou nadřazená vnitrostátním právním předpisům, které jsou neslučitelné s jeho hlavními ustanoveními.
24. Jelikož není sporné, že vybrané antidumpingové clo nebylo ke dni podání žádosti vráceno žalobci, žalovaný při svém rozhodování nemohl vyloučit účinek čl. 2 odst. 1 nařízení č. 2020/611. Hodnocení platnosti nařízení, resp. věcných důvodů, pro které žalobce dovozoval neplatnost citovaného nařízení, je otázkou druhého žalobního bodu.

IV.b Neplatnost nařízení č. 2020/611

25. Mezi stranami není sporné, že ohledně předmětného nařízení bylo zahájeno společností EUROBOLT před Tribunálem SDEU řízení vedené pod sp. zn. T-479/20 o zrušení citovaného nařízení č. 2020/611. Důvody, které byly uvedeny v Úředním věstníku EU dne 14. 9. 2020, se kterými se žalobce ztotožnil, nepovažuje soud za důvod, pro který by žalovaný ve věci nemohl rozhodnout, a to s ohledem na vázanost žalovaného platným právem.
26. V řízení před zdejším soudem soud zjistil, že Tribunál SDEU v citované věci již rozhodl, a to tak, že rozsudkem ze dne 18. 5. 2022 návrh společnosti EUROBOLT zamítl. Zdejšímu soudu je z veřejně dostupných zdrojů (curia.europa.eu) známo, že ve věci bylo podáno odvolání k SDEU, které je vedeno pod sp. zn. C-517/22. Nicméně v souvislosti s tímto řízením jednak neučinil žalobce žádný procesní návrh, a zároveň soud nepovažoval za nutné řízení s ohledem na odvolání společnosti EUROBOLT přerušovat, a to z obdobných důvodů, pro které rozhodoval ve věci žalovaný.
27. Samotné řízení před SDEU není zákonným důvodem pro přerušení řízení před zdejším soudem, neboť zdejším soudem nebyla položena předběžná otázka [srov. § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Navíc s ohledem na to, že ve věci rozhodoval Tribunál SDEU s jehož závěry se zdejší soud ztotožnil, nebyly neshledány ani důvody pro přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a k vyčkávání na další rozhodnutí SDEU o odvolání společnosti EUROBOLT.
28. Veškeré argumenty, které zdůraznil žalobce v podané žalobě, byly Tribunálem zodpovězeny a shledány jako nedůvodné. Soud se s hodnocením věci tak, jak ho provedl Tribunál, ztotožňuje a pro stručnost v podrobnostech odkazuje na rozsudek ve věci sp. zn. T-479/20.
29. Tribunál jednoznačně uvedl, že nezákonnost zjištěná v prvním rozsudku ve věci Eurobolt se týkala pouze procesních nedostatků a neměla vliv na opatření přijatá před zrušeným nařízením, zejména na nařízení č. 966/2010, tudíž mohla komise platně provést rozsudek ve věci Eurobolt mj. tím, že dospěla k závěru, že původní opatření musí být znovu uložena na dovoz dotčeného výrobku.

30. Tribunál dospěl k jasným závěrům, že postup Komise při vydání nařízení č. 2020/611 nebyl v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity; dále že Komise opětovným zahájením antidumpingového šetření, dodržením pravidel a lhůt postupu poradního sboru a zohledněním připomínek zúčastněných stran a posléze opětovným uložením původních patření splnila své povinnosti plynoucí z rozsudku Eurobolt nedospěl k závěru, že by si Komise přisvojila pravomoci SDEU, a zároveň nedospěl ani k závěru, že by bylo dotčeno právo společnosti EUROBOLT na účinnou soudní ochranu.
31. K samotnému rozporu nařízení č. 91/2009 s právem WTO Tribunál odkázal na zrušení antidumpingových cel uložených nařízením č. 91/2009 *ex nunc* na základě rozhodnutí orgánu pro řešení sporů ze dne 12. 2. 2016 a zdůraznil, že zrušení samotného prováděcího nařízení nemělo vliv na platnost samotného nařízení č. 91/2009 v době do 12. 2. 2016. Komise přijetím nového nařízení podle Tribunálu neporušila zásadu dobré správy.
32. A konečně Tribunál rozhodl, že Komise neporušila čl. 5 odst. 1 a 2 Smlouvy o EU tím, že s konečnou platností zakázala celním orgánům vrátit antidumpingové clo neoprávněně zaplacené na základě prováděcího nařízení č. 723/2011, a tím, že jim nařídila vybrat vrácené částky. Čl. 2 nařízení č. 2020/611 není podle Tribunálu ničím jiným, než logickým důsledkem skutečnosti, že poté, co byla napravena protiprávnost zrušeného nařízení, tak Komise znovu uložila povinnosti proti obcházení totožné s povinnostmi dle nařízení č. 723/2011.
33. Probíhající řízení o žalobě Eurobolt II. podle žalovaného nebránilo vydání napadeného rozhodnutí, avšak žalobce se domníval, že by mělo být napadené rozhodnutí vydáno až po rozhodnutí věci SDEU a postup žalovaného byl proto nesprávný. Soud se v této souvislosti ztotožňuje se žalovaným v odkazu na rozsudky SDEU ze dne 14. 6. 2012 ve věci sp. zn. C-533/10 a ze dne 4. 2. 2016 ve spojené věci C & J CLARK INTERNATIONAL A PUMA sp. zn. C-659/13 a sp. zn. C-34/13, na které odkázal jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě, z nichž jednoznačně vyplývá závěr, že jednotlivá ustanovení aktů unijních orgánů či institucí, tj. i jednotlivá ustanovení antidumpingových nařízení, tedy vč. nařízení č. 2020/611 v nyní projednávané věci, jsou nadána presumpcí správnosti a legality do doby jejich zrušení nebo prohlášení za neplatné. Tudíž jsou v celém rozsahu závazná a použitelná.

IV.c Ostatní námitky

34. S ohledem na to, že za základ napadeného rozhodnutí považuje soud otázku zákonnosti aplikace čl. 2 nařízení č. 2020/611 a že posouzení této otázky žalovaným považuje soud za správné, ostatní námitky, které uvedl žalobce v odvolání a na jejichž nesprávné vypořádání nyní upozorňuje, nemohou nic změnit na tom, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně nemohl vrátit žalobci zaplacené antidumpingové clo. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že i v případě, kdy by na základě dalších námitek žalobce dospěly správní orgány k závěru, že antidumpingové clo mělo být žalobci vráceno, byly by povinny činit ve smyslu čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2020/611 kroky vedoucí k jeho opětovnému vymožení.
35. Jelikož žalovaný v souladu s § 115 daňového řádu změnil právní názor, ze kterého správní

orgány v řízení vycházely, tak důvody, které uvedl celní úřad ve své rozhodnutí a proti kterým brojil žalobce v odvolání i v nyní podané žalobě, jsou nad rámec základu věci. Soud k námitkám proti fakticky obsahu rozhodnutí celního úřadu, které bylo následně změněno rozhodnutím žalovaného co do podstaty právního názoru, proto přistoupil pouze obecně.

Přerušení běhu lhůty pro podání žádosti o vrácení cla

36. V souvislosti s přerušением běhu lhůty pro podání žádosti o vrácení cla odkázal žalobce na to, že se od prvního vyměření antidumpingových cel se důsledně bránil všemi dostupnými prostředky a přes jeho námitky nebyla položena SDEU předběžná otázka o platnosti Nařízení č. 723/2011, a zároveň na to, že v materiálním smyslu měla být řízení o ústavní stížnosti i řízení o žalobě na náhradu škody považována za řízení o opravném prostředku ve smyslu § 121 odst. 3 celního kodexu Unie.
37. Zdejší soud nepochybně, že se žalobce bránil proti vyměření antidumpingových cel všemi možnými prostředky, nicméně položení předběžné otázky k SDEU nepovažoval za podstatné ani zdejší soud ani Nejvyšší správní soud. Tato skutečnost nicméně nebránila žalobci podat návrh na vrácení zaplaceného cla v kontextu jeho argumentace materiálním charakterem jak ústavní stížnosti, tak žaloby na náhradu škody, neboť prováděcí nařízení Rady (EU) č. 723/2011 bylo prohlášeno za neplatné rozsudkem Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-644/17 Eurobolt ze dne 3. 7. 2019.
38. Soud však nepovažuje za nutné zabývat se detailně charakterem ústavní stížnosti, případně žaloby na náhradu škody k SDEU, tedy otázkou, zda uvedené prostředky představují v materiálním smyslu opravné prostředky ve smyslu § 121 odst. 3 celního kodexu Unie, neboť ze skutkových okolností nyní projednávané věci vyplývá, že toto posouzení by postrádalo hlubší smysl. Soud odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný detailně zabýval během lhůt a zohledňoval jednotlivé okamžiky stavění lhůty na základě žalobcem uplatněných opravných prostředků. S výpočty žalovaného soud souhlasí. Nemá smysl jednotlivé výpočty žalovaného opakovat a přepisovat je do textu tohoto rozhodnutí zvláště v situaci, kdy žalobce jednotlivé časové okamžiky nespornuje.
39. Za podstatné považuje soud to, že jak celní úřad, tak žalovaný, který výpočet celního úřadu korigoval ve prospěch žalobce, i přes svůj závěr, že se v případě ústavní stížnosti a žaloby na náhradu škody nejedná ani v materiálním smyslu o opravné prostředky ve smyslu § 121 odst. 3 celního kodexu Unie, ověřil, zda by stavění lhůty v důsledku uplatnění těchto prostředků mělo vliv na zachování lhůty pro podání žádosti o vrácení cla, resp. zda by byla žádost podána žalobcem včas.
40. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že nikoliv.
41. Soud tak s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rekapituluje, že i při zohlednění ústavní stížnosti i žaloby k SDEU by lhůta pro podání žádosti marně uplynula nejpozději dne 29. 10. 2019. Ze správního spisu zároveň plyne, žádost žalobce o vrácení cla byla v projednávaném případě podána věcně a místně příslušnému celnímu úřadu až dne 20. 1. 2020.
42. Polemika žalobce o materiálním charakteru lhůty je proto s ohledem na uvedené zcela

bezpředmětná.

Průběh řízení o vrácení cla

43. K celé skupině námitek proti průběhu řízení o vrácení cla soud může opětovně odkázat na žalobou napadené rozhodnutí, které se námitkami žalobce precizně zabývalo. Za podstatné v této souvislosti považoval soud hodnocení postupu správních i soudních orgánů při (ne)předložení předběžné otázky v předcházejícím řízení a posouzení rozhodnutí SDEU ve věci Eurobolt jako nepředvídatelné okolnosti, resp. vyšší moci.
44. V první otázce soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2014, č. j. 4 Afs 56/2014-35, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Jak bylo totiž shora konstatováno, námitky stěžovatelky týkající se údajných výkladových nejasností ohledně aplikace příslušných nařízení, respektive jejich neplatnosti, jsou zjevně nedůvodné, respektive účelové a k jejich posouzení nebylo třeba předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.“* Ústavní soud v usnesení ve věci sp. zn. IV.ÚS 3594/14 ze dne 30. 6. 2015 následně v tomto postupu Nejvyššího správního soudu neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
45. Zdejší soud se shoduje se žalovaným v tom, že z předcházejících rozhodnutí soudů nevyplývá, že by žalobce v rámci svého požadavku na položení předběžné otázky uváděl jako důvod neplatnosti nařízení č. 723/2011 to, že by bylo přijato v rozporu s čl. 15 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. 11. 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství. Právě a jedině z tohoto důvodu SDEU citované nařízení prohlásil za neplatné.
46. Soudu nyní nepřísluší spekulovat, jak by dopadlo řízení před SDEU, pokud by byla předběžná otázka položena, nicméně lze odkázat na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého *„Prováděcím nařízením se již ostatně zabýval i Soudní dvůr EU jak uvedeno shora, přičemž nedospěl k závěru, že by se jednalo o neplatný předpis z důvodu stěžovatelkou uváděných výhrad. Nejvyšší správní soud proto neměl pochybnosti o platnosti prováděcího nařízení z důvodu jeho věcné nesprávnosti či porušení obecných právních zásad jako je zákaz retroaktivity, ochrana legitimního očekávání, proporcionality, které by jej vedly k položení příslušné předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.“* Klíčové je, že žádný z národních soudů neshledal důvodné předložení předběžné otázky na základě argumentace žalobce a tento postup nebyl na národní úrovni shledán jako porušení práva na spravedlivý proces.
47. Tvrzená *„hrubá nespravedlnost“*, spočívající v tom, že v okamžiku, kdy bylo původní nařízení č. 723/11 prohlášeno za neplatné od samého počátku, nebyl žalobce dle celních orgánů oprávněn žádat o vrácení cla zaplaceného na základě uvedeného nařízení č. 723/11, ačkoliv neměl jinou možnost, jak dosáhnout vrácení cla, je opět spekulací. Jak je výše uvedeno, žalobce podal žádost o vrácení cla až v roce 2020, ačkoliv nařízení č. 723/2011 bylo zrušeno již v roce 2016, a to po uplynutí tříleté lhůty i po započtení stavění lhůty v řízení před Ústavním soudem ČR i SDEU. Soud proto nemůže jinak, než konstatovat, že správní orgány nepostupovaly vůči žalobci *hrubě nespravedlivě* ani *příliš formalisticky*, ale toliko podle platného práva a bylo pouze chybou žalobce, že žádost o vrácení cla nepodal

dříve, a to nejpozději v době, kdy by bylo možné se věcně zabývat otázkou materiálního charakteru jím uplatněných opravných prostředků.

48. Pokud jde o možnou aplikaci čl. 121 odst. 1 celního kodexu Unie a zohlednění zrušení nařízení č. 723/2011 jako nepředvídatelné okolnosti, případně vyšší moci, žalovaný případně opětovně poukázal na rozhodnutí SDEU, která výslovně tento postup vylučují, a to na rozsudek ve spojené věci sp. zn. C-659/13 a C-34/13, na kterou již soud odkazoval výše, a na rozsudek ze dne 14. 6. 2012 ve věci CIVAD sp. zn. C-533/10. Z uvedených rozhodnutí plyne, že prohlášení nařízení o uložení antidumpingového cla za úplně nebo částečně neplatné, resp. jeho protiprávnost, nepředstavuje nepředvídatelnou okolnost ani vyšší moc.

V. Závěr a náklady řízení

49. Po celkovém hodnocení všech žalobních bodů dospěl soud k závěru, že žádný z nich není důvodný a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
50. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu